

Arrest

nr. 135 873 van 6 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ALENKIN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, een Russische staatsburger van Tsjetsjeense origine, bent afkomstig van Boragangechu, Khasavyurt, Dagestan. Uw schoonbroer X. verbleef in de jaren '90 in Tsjetsjenië en hielp vrijheidsstrijders.

In december 2001 werd uw echtgenoot, S.M. (O.V. X), tijdens een huiszoeking meegenomen naar het politiekantoor waar hij de hele dag werd vastgehouden. Uw echtgenoot werd ondervraagd over zijn broer en dorpsgenoten.

Ook in maart 2002 werd uw echtgenoot van thuis meegenomen door de autoriteiten en vastgehouden. Uw echtgenoot werd drie dagen vastgehouden en opnieuw ondervraagd over zijn broer en dorpsgenoten. Tijdens zijn vasthouding werd hij mishandeld en gefolterd. Uw man werd gedwongen een

document te ondertekenen dat hij zou samen werken met de overheidsdiensten. Hij werd vrijgelaten met een uitreisverbod.

Sinds 2002 werkte uw man effectief samen met de autoriteiten. Eén keer per maand ging hij naar het politiekantoor en gaf hen informatie over uw dorpsgenoten. Uw man lichtte gedurende 5 jaar de autoriteiten in over uw dorpsgenoten.

Toen in 2006 de autoriteiten eisten dat hij zich zou aansluiten bij de rebellen om zo directe informatie te kunnen bekomen, regelde hij reispaspoorten voor jullie en vertrokken jullie naar Polen.

Jullie vroegen in Polen asiel aan.

Na negatieve beslissingen door de Poolse asielinstanties keerden jullie in 2009 terug naar Dagestan. De eerste maanden verliep alles goed.

Op 29 mei 2010 werd uw schoonbroer samen met twee passagiers tijdens een aanval van de autoriteiten gedood. Zij werden verdacht rebellen te zijn. De volgende dag viel de politie uw woning binnen voor een huiszoeking. De neven van uw man, R., G. en I. werden aangehouden en op 31 mei 2010 werd de zoon van het café waar uw schoonbroer met zijn passagiers was gestopt gedood. Zijn neef R. vertelde onder druk van martelingen dat uw man de zoon van de café eigenaar had gedood. Op 29 december 2010, toen uw man voor zijn werk onderweg was naar Tsjetsjenië werd hij aan de grens Dagestan – Tsjetsjenië aan de Dagestaanse blokpost vastgehouden. Uw echtgenoot werd overgebracht naar het politiekantoor van Khasavyurt waar hij twee etmalen werd vastgehouden. Nadien werd hij overgebracht naar het politiekantoor van Novolakskij. Hij werd vrijgekocht voor 4000 euro. Na zijn vrijlating, nam hij ontslag en dook hij onder bij familie in de regio Khasavyurt. Uw man kwam in het geheim u en kinderen bezoeken. Zo leefde uw man gedurende meer dan een jaar. Op 29 maart 2012 vielen de overheidsdiensten uw woning binnen voor een huiszoeking. Ook kreeg uw man convocaties. Dit alles deed hem besluiten om opnieuw Dagestan te verlaten en op 14 april 2012 vertrokken jullie opnieuw naar Polen waar jullie voor de tweede maal asiel aanvroegen. Tijdens jullie verblijf in Polen kreeg uw man van zijn zus te horen dat op 5 oktober 2012 de eigenaar van het café waar uw schoonbroer met zijn passagiers was gestopt een moordenaar naar Polen had gestuurd om hem te doden. Dit nieuws deed uw man besluiten dat hij met het gezin Polen moest verlaten en jullie reisden naar België. Op 27 oktober 2012 kwamen jullie België binnen en vroegen jullie op 30 oktober 2012 asiel aan bij de Belgische asielinstanties. U kreeg te horen dat Polen verantwoordelijk was om jullie asielaanvraag te behandelen en jullie kregen een bevel om het land te verlaten. Jullie verlieten België niet en op 4 april 2014 vroegen jullie voor een tweede keer asiel aan bij de Belgische asielinstanties. Ter staving van jullie asielrelaas legden jullie volgende documenten voor: uw Russisch binnenlands paspoort, het binnenlands paspoort van uw man, zijn rijbewijs, de geboorteaktes van de kinderen, jullie huwelijksakte, twee convocaties d.d. 8 maart 2012 en 2 april 2012, een huiszoekingsverslag d.d. 29 maart 2012, enkele schriftelijke getuigenissen van uw schoonzus en burens en kopies van hun binnenlandse paspoorten, een kopie van de overlijdensakte van uw schoonbroer, een Belgisch medisch attest, en internetartikels over de dood van uw schoonbroer en de algemene veiligheidstoestand in Dagestan.

B. Motivering

Ik stel vast dat uw asielaanvraag volledig steunt op dezelfde motieven die ter zake door uw echtgenoot S.M. (O.V. 7.603.815) (CGVS vrouw p. 7) werden aangehaald.

In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst voor de tweede maal ontvluchtte nadat uw broer Sa. omkwam tijdens een aanval door overheidsdiensten op 29 mei 2010. U verliet uw herkomstland omdat u op 29 december 2010 door de autoriteiten werd opgepakt en gedurende 5 dagen werd vastgehouden. U werd er van beschuldigd samen te werken met rebellen. Nadien ontving u meerdere convocaties en op 29 maart 2012 vond er een huiszoeking in uw woning plaats (CGVS S. p. 6, 7, 18, 19).

Er moet echter worden vastgesteld dat u uw asielrelaas op verschillende punten niet aannemelijk weet te maken.

Eerst en vooral moet vastgesteld worden dat er tegenstrijdigheden werden opgemerkt tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote betreffende uw arrestatie in december 2010. U verklaarde dat u op 29 december 2010, toen u voor uw werk onderweg was naar de grens met Tsjetsjenië, werd opgepakt aan de Dagestaanse blokpost (CGVS S. p. 6, 7, 19; CGVS vragenlijst punt 3.1). Uw vrouw verklaarde tijdens haar gehoor voor het Commissariaat-generaal eveneens dat u in december 2010 tijdens uw werkuren werd opgepakt (CGVS Z.K. p. 4). Echter tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken had uw vrouw verklaard dat u in november of december 2010 tijdens een huiszoeking thuis werd meegenomen (CGVS vragenlijst Z.K. punt 3.5). Zowel u als uw echtgenote werden geconfronteerd met haar afwijkende verklaringen voor de dienst Vreemdelingenzaken. U reageerde op deze confrontatie door te zeggen dat het niet klopte wat uw

echtgenote had gezegd. Uw vrouw antwoordde op de confrontatie Z.K. dat ze zich niet meer kon herinneren wat ze bij de dienst Vreemdelingenzaken had verteld (CGVS Z.K. p. 6). Deze uitleg overtuigt niet. Louter beweren dat de verklaringen van uw echtgenote niet kloppen, is geen afdoende uitleg, daar redelijkerwijs kan verwacht worden dat zowel u als uw echtgenote eenduidige verklaringen kunnen afleggen over de omstandigheden van de enige arrestatie die u na uw terugkeer uit Polen had meegemaakt. Ook de uitleg van uw vrouw overtuigt niet, daar zij bij aanvang van het gehoor verklaard had dat haar verklaringen die door de dienst Vreemdelingenzaken werden genoteerd correct waren en zij geen verbeteringen had moeten aanbrengen (CGVS Z.K. p. 2).

In verband met hogervermelde verklaringen van u en uw echtgenote moet ook vastgesteld worden dat u beweerde dat er na uw terugkeer uit Polen in 2009 bij u twee huiszoeken hebben plaatsgevonden, met name deze op 30 mei 2010 en de huiszoeking op 29 maart 2012 (CGVS S. p. 13, 19). U maakte geen melding van een huiszoeking op het einde van het jaar 2010 (november – december 2010). Uw echtgenote sprak tijdens haar gehoor voor de dienst Vreemdelingenzaken over een huiszoeking in november of december 2010, namelijk de huiszoeking toen u volgens haar verklaringen werd opgepakt en wat voor uw echtgenote de reden was om naar haar ouders te vertrekken met de kinderen (CGVS vragenlijst Z.K. punt 3.5). U werd erop gewezen dat uw vrouw over een huiszoeking eind 2010 sprak en u niet. Hierop legde u uit dat uw echtgenote de maanden door elkaar had gegooid (CGVS S. p. 19). Uw uitleg is niet afdoende, aangezien redelijkerwijs verwacht kan worden dat jullie aangaande deze feiten die aan de kern van jullie asielrelaas raken eenduidige en coherente verklaringen afleggen.

Bovendien verschillen jullie verklaringen ook over de bezoeken die u bracht bij uw vrouw en kinderen tijdens uw onderduikperiode. U stelde dat tijdens uw onderduikperiode u vrij kon rondlopen en reizen en dat u uw vrouw ging bezoeken 's nachts. U kwam 's avonds bij haar aan en 's morgens vertrok u weer (CGVS S. p. 19). Uw echtgenote vertelde dat u haar en de kinderen in die periode kwam bezoeken maar dat u 's nachts helemaal niet bleef. U bleef maximum een uurtje, soms iets langer en dan verdween u weer (CGVS Z.K. p. 8). Toen uw vrouw met uw verklaringen werd geconfronteerd vroeg ze of u had verteld dat u altijd 's nachts kwam en gaf ze geen verdere uitleg voor deze opgemerkte tegenstrijdigheid (CGVS Z.K. p. 9). Vastgesteld moet worden dat door geen uitleg te geven de vastgestelde tegenstrijdigheid niet wordt weerlegd.

Met betrekking tot de door u aangehaalde geheugenproblemen van uw echtgenote (CGVS S. p. 19) waarvoor jullie ter staving ook een medisch attest voorlegden, opgesteld d.d. 16/05/2014 door Dr. V.G., huisarts, kunnen volgende bemerkingen gemaakt worden. Vooreerst blijkt uit dit attest dat uw echtgenote weliswaar al enkele jaren geheugenproblemen zou hebben, maar het attest stelt ook dat er op dit moment nog geen definitieve diagnose gesteld is. Uit het attest kunnen verder geen indicaties afgeleid worden van een eventuele behandeling of opvolging. Uw echtgenote verklaarde ook dat zij voor de geheugenproblemen geen behandeling onderging (CGVS Z.K. p. 4). Het attest biedt bijgevolg geen uitsluitel aangaande de werkelijkheid, ernst of draagwijdte van haar beweerde geheugenproblemen. Bovendien kan er op gewezen worden dat uit het gehoorverslag van uw echtgenote blijkt dat ze met betrekking tot de aangehaalde arrestatie, huiszoeking, en uw bezoeken tijdens uw onderduikperiode wel degelijk nauwkeurige en duidelijke verklaringen aflegde en ze daarbij zelf niet aanhaalde zich deze zaken niet meer precies te herinneren, zoals ze wel enkele keren aangaf in verband met andere gebeurtenissen of situaties. Bijgevolg biedt dit attest geen afdoende verschoningsgrond voor de hoger vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties.

De vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties aangaande feiten die alle betrekking hebben op de kern van jullie asielrelaas ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van jullie verklaringen. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurig en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw herkomstregio in 2007 ontvluchtte omdat de autoriteiten, waarmee u samenwerkte, u onder druk zetten om in contact te komen met rebellen. U verklaarde ook dat uw broer Sa. op 29 mei 2010 omkwam tijdens een actie van de ordediensten die rebellen zochten. Tot eind 2009 ondervond u geen problemen met de autoriteiten. U beweerde dat u op 29 december 2010 werd opgepakt door de autoriteiten omdat u zich in 2007 had onttrokken aan de samenwerking met de autoriteiten en omwille van uw vroeger samenwerking met uw broer (CGVS S. p. 9). Opgemerkt moet worden dat het weinig aannemelijk is dat u eind 2010 door de autoriteiten zou zijn gearresteerd omwille van deze reden. U werd na uw terugkeer in juni 2009 uit Polen niet door de autoriteiten werd gevisieerd. Integendeel, u bouwde een normaal openbaar leven op, u woonde op uw propiska-adres, u ging werken en voor uw werk reisde u doorheen de republiek. Ook na de dood van uw broer, omwille van wie u in 2001 en in 2002 wel problemen had, werd u niet ondervraagd (CGVS S. p. 4,

7, 16). U werd gevraagd, gezien de reden voor uw arrestatie - uw vroegere samenwerking met de autoriteiten -, waarom ze u niet sneller na uw terugkeer uit Polen hadden opgepakt, Hierop antwoordde u dat de autoriteiten zelf beslissen, dat de wet niet heerst, dat het een maffia is en ze u ook zonder reden hadden gearresteerd (CGVS S. p. 9). Deze uitleg overtuigt niet. Als de autoriteiten u willen ondervragen waarom u in 2007 zich onttrok aan de samenwerking of vragen hadden over uw broer die pas gedood was, kan redelijkerwijs verwacht worden dat ze dit onmiddellijk na uw terugkeer uit Polen zouden uitvoeren, om u zo geen kans meer te geven de Russische Federatie nogmaals te verlaten alvorens ze hun antwoorden hebben.

U vermeldde ook dat u in 2001 en 2002 problemen ondervond omwille van de toenmalige veiligheidssituatie. Uw broer Sa. had in de jaren 90 in Tsjetsjenië verbleven en had vrijheidsstrijders geholpen. U was twee maal gearresteerd en ondervraagd over uw broer en dorpsgenoten. Deze feiten betwist het Commissariaat-generaal niet, echter opmerkt moet worden dat ze in de toenmalige veiligheidssituatie dienen geplaatst te worden en deze feiten waren voor u geen aanleiding om uw land van herkomst te ontvluchten daar u gewoond, gewerkt en geleefd hebt op tot uw vertrek naar Polen in 2007.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie een ieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft – u legde internet artikels voor over de algemene veiligheidsstoestand in Dagestan –, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geviséerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging de laatste jaren beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals vervat in de bepalingen over subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw Russisch binnenlands paspoort, het binnenlands paspoort van uw vrouw, uw rijbewijs, de geboorteaktes van de kinderen en jullie huwelijksakte bevatten persoonsgegevens die niet in vraag worden gesteld. Met betrekking tot de twee convocaties en het huiszoekingsverslag kan worden opgemerkt dat om enige bewijskracht aan dergelijke documenten te ontfangen ze dienen ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente, en plausibele verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Uit de twee convocaties d.d. 8 maart 2012 en 2 april 2012, kan bovendien niet afgeleid worden waarom u wordt opgeroepen, noch in welk dossier u als verdachte wordt aanzien. Bovendien dient opgemerkt te worden dat beide convocaties geen dienststempel bevatten op de daarvoor voorziene plaats, wat vraagtekens doet rijzen bij de authenticiteit van deze convocaties. De schriftelijke

getuigenissen van uw schoonzus en uw buren alsook de kopies van hun binnenlandse paspoorten kunnen uw beweerde vervolgingsfeiten niet staven, aangezien ze uitgaan van een familielid en kennissen. Dergelijke documenten zijn subjectief en hebben geen objectieve bewijswaarde. De kopie van de overlijdensakte van uw broer geeft aan dat hij overleden is op 29 mei 2010, wat niet wordt betwist. Echter uit de overlijdensakte kan niet worden afgeleid of de dood van uw broer verband houdt met uw asielmotieven. De internetartikels over de dood van uw broer geven weer dat uw broer beschoten werd tijdens een politieactie waarbij ze zijn auto wilden tegenhouden. Tijdens deze actie kwamen zowel uw broer als zijn inzittenden om. Zijn dood wordt niet betwist. Het Belgisch medisch attest van uw echtgenote werd reeds hierboven besproken. De internetartikels aangaande de algemene situatie in Dagestan vermogen niet om afbreuk te doen aan de appreciatie door het Commissariaat-generaal van de algemene veiligheidssituatie zoals hoger uiteengezet werd."

Aldus kan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin 4 van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, S.M.. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 135 221 van 17 december 2014 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van S.M. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 8 augustus 2014 de schending aan van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de schending van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Volgens verzoeker zijn de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en deze van zijn vrouw te wijten (zie het verzoekschrift, p. 4) "aan medische problematiek in hoofde van verzoekers vrouw meer precies gaat het over psychiatrische problematiek".

Verzoeker besluit dat haar verklaringen bijgevolg bezwaarlijk kunnen worden gebruikt om zijn asielaanvraag af te wijzen, gezien zijn vrouw duidelijk niet in staat was om bij het verhoor juiste en consistente verklaringen af te leggen. Hij laat gelden dat zijn verklaringen los van de hare moeten worden beoordeeld.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een medisch attest, waaruit volgens hem blijkt dat zijn echtgenote (zie p. 5) "ook vroeg op psychiatrisch vlak werd behandeld en dat ze nog in Dagestan een ingewikkeld psychoorganisch syndroom had en werd onder controle van een psychiater aldaar" (sic) en stelt dat de neergelegde medische attesten wél een afdoende verschoningsgrond bieden voor tegenstrijdigheden en incoherenties in de verklaringen.

Verzoeker benadrukt dat zijn verklaringen wél steeds coherent en correct zijn.

Hij wijst evenwel op (zie p. 5) "een fout in vertaling tijdens zijn interview bij het CGVS" (sic). Verzoeker verklaart dat hij tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal verklaarde "dat hij steeds 's nachts het huis van zijn vrouw had verlaten en niet 's morgens als in de vertaling staat".

Verzoeker haalt vervolgens aan (zie p. 5) "dat vertaling van dit belangrijk detail niet correct gebeurde wat volgens hem grote invloed heeft op de procedure"; hij legt uit dat hij geen Nederlands verstaat en "daarom niet kon deze corrigeren tijdens zijn interview bij het CGVS" (sic).

Verzoeker stelt niet te weten (zie p. 6) "waarom hij enkel maar in 2010 en neit vroeger na zijn terugkeer van Polen in Dagestan werd gearresteerd" (sic), maar meent "toch dat tat te wijten was aan slechte organisatie van werking bij de ordediensten in zijn land van herkomst" (sic) en dat "de autoriteiten doen het inderdaad wanneer ze het willen en moesten het zeker niet onmiddellijk doen".

Verzoeker hekelt vervolgens (zie p. 6) "dat motieven van bloedwraak worden niet besproken in de bestreden beslissing", terwijl "deze bedreiging zeer belangrijk (is) aangezien verzoeker kan vermoord worden door fazmilieleden van de cafehouder" (sic).

Verzoeker stelt nog "zijn vrouw zit tevens apart met haar gezondheidsproblemen" (sic) en "verzoeker vreest in geval van zijn terugkeer om het leven zou worden gebracht of zou worden mishandeld" (sic).

Hij verwijst naar de Proceduregids van UNHCR en besluit dat (zie p. 7) "er moet voorzichtig omgesprongen worden met de bewijslast die op een kandidaat-vluchteling rust".

Hij stelt dat hij (zie p. 7) "zich bepaalde zaken mogelijks anders herinnerd (heeft) doch dit mag er niet toe leiden dat de vluchtelingenstatus aan hem ontzegd wordt" en dat mogelijke vergissingen te wijten kunnen zijn aan de stress die hij had.

Verzoeker vraagt aan de Raad om de beslissing van de commissaris-generaal (zie p. 8) "te vernietigen of te hervormen" en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift (zie p. 8) voegt verzoeker "Medisch attest dd. 18 april 2010 met vertaling in het Nederlands".

Ter terechtzitting legt verzoeker een fotokopie voor van een medisch attest van 17 oktober 2014 van dr. V. Gasparian en een fotokopie van een geneesmiddelenvoorschrift van dezelfde arts.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan de problemen die verzoeker beweerde te hebben gekend na zijn terugkeer naar zijn land van herkomst in 2009, gelet op:

- (i) de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en deze van zijn echtgenote over verzoekers arrestatie (zie het verhoorverslag van 15 mei 2014, p. 6, 7, 19; zie vragenlijst DVZ van 10 april 2014, vraag 3.1; zie het verhoorverslag van vrouw van 15 mei 2014, p. 4; zie vragenlijst DVZ van vrouw van 10 april 2014, vraag 3.5), over de huiszoeken (zie het verhoorverslag, p. 13, 19; zie vragenlijst DVZ van vrouw, vraag 3.5) en over de bezoeken van verzoeker aan zijn vrouw en kinderen toen hij ondergedoken leefde (zie het verhoorverslag, p. 19; zie het verhoorverslag van vrouw, p. 8, 9);
- (ii) het feit dat het niet aannemelijk is dat verzoeker eind van het jaar 2010 door de autoriteiten zou zijn gearresteerd omwille van zijn weigering tot samenwerking met de autoriteiten en de contacten met zijn broer in 2007, gezien hij na zijn terugkeer in juni 2009 uit Polen, niet door de autoriteiten werd geïnterviewd, een normaal openbaar leven opbouwde, op zijn "propiska"-adres woonde, ging werken en voor zijn werk doorheen de republiek reisde en bovendien na de dood van zijn broer niet ondervraagd werd (zie het verhoorverslag, p. 4, 7, 16).

De Raad wijst erop dat van echtgenoten, die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven, in alle redelijkheid kan worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden worden vastgesteld.

Het vergelijken van verklaringen, afgelegd door echtgenoten die zich beroepen op dezelfde feiten, is immers een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken.

In zijn verzoekschrift wijst verzoeker de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en deze van zijn vrouw "aan medische problematiek in hoofde van verzoekers vrouw meer precies gaat het over psychiatrische problematiek". Hij voegt bij zijn verzoekschrift een medisch attest, waaruit volgens hem blijkt dat zijn echtgenote "ook vroeg op psychiatrisch vlak werd behandeld en dat ze nog in Dagestan een ingewikkeld psychoorganisch syndroom had en werd onder controle van een psychiater aldaar" (sic).

Ter terechtzitting legt verzoeker een fotokopie voor van een medisch attest van 17 oktober 2014 van dr. V. Gasparian en een fotokopie van een geneesmiddelenvoorschrift van dezelfde arts.

De Raad stelt vast dat het op het Commissariaat-generaal neergelegde attest dd. 16 mei 2014 en het bij het verzoekschrift gevoegde attest dd. 18 april 2010 werden opgesteld op aangeven van verzoekers echtgenote, mogelijks gebaseerd zijn op een éénmalig consult en hoe dan ook geenszins medisch onderbouwd zijn. Het attest dd. 16 mei 2014 vermeldt zelfs uitdrukkelijk dat er nog geen definitieve diagnose gesteld is.

De fotokopie van het medisch attest van 17 oktober 2014 maakt melding van een depressie in hoofde van verzoekers vrouw vergezeld van geheugenproblemen, maar is ook niet medisch onderbouwd, daargelaten een bijgevoegd geneesmiddelenvoorschrift.

Uit deze attesten kan dan ook niet worden afgeleid dat verzoekers vrouw niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van de asielpprocedure, noch dat haar geestelijke toestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van de asielaanvraag.

Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat de geestelijke toestand van zijn vrouw haar ervan zou weerhouden volwaardige verklaringen af te leggen, zodat bovenstaande tegenstrijdigheden onverkort blijven.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift wijst op "een fout in vertaling tijdens zijn interview bij het CGVS" (sic), beweert dat hij tijdens het gehoor verklaarde "dat hij steeds 's nachts het huis van zijn vrouw had verlaten en niet 's morgens als in de vertaling staat" en uitlegt dat hij geen Nederlands verstaat en "daarom niet kon deze corrigeren tijdens zijn interview.bij het CGVS" (sic), wijst de Raad erop dat -tot bewijs van het tegendeel- het vermoeden bestaat dat wat in het verhoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, opgenomen werd, overeenstemt met wat verzoeker werkelijk heeft verklaard (RvS 26 juni 2002, nr. 108.470).

Bovendien werd tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal aan verzoeker uitdrukkelijk gevraagd of hij de tolk begreep, waarop hij bevestigend antwoordde (zie het verhoorverslag, p. 2) en er werd aangegeven dat eventuele problemen gemeld moeten worden (zie het verhoorverslag, p. 2).

Op het einde van het verhoor bevestigde verzoeker nogmaals dat hij de tolk goed begrepen had en dat hij de gestelde vragen goed had begrepen (zie het verhoorverslag, p. 20). Ten slotte kreeg hij op het

einde van het verhoor nog de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken, maar hij heeft geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot de communicatie met de tolk (zie het verhoorverslag, p. 21).

Het volstaat dan ook niet om, na confrontatie met een tegenstrijdigheid in de verklaringen, louter te stellen dat er een fout is gebeurd tijdens de vertaling van zijn verklaringen bij het verhoor op het Commissariaat-generaal.

Verzoeker toont aldus geenszins aan dat wat in het verhoorverslag werd opgenomen niet overeenstemt met wat hij verklaard heeft, noch dat de bestreden beslissing gebaseerd is op een onvolledig en onjuist verhoor.

De uitleg in het verzoekschrift dat verzoeker niet weet "waarom hij enkel maar in 2010 en neit vroeger na zijn terugkeer van Polen in Dagestan werd gearresteerd" (sic), maar meent "toch dat tat te wijten was aan slechte organisatie van werking bij de ordediensten in zijn land van herkomst" (sic) en dat "de autoriteiten doen het inderdaad wanneer ze het willen en moesten het zeker niet onmiddellijk doen", doet geen afbreuk aan de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat hij eind 2010 door de autoriteiten zou zijn gearresteerd omwille van verzoekers weigering tot samenwerking met hen en de contacten met zijn broer in 2007, gezien hij na zijn terugkeer in juni 2009 uit Polen niet door de autoriteiten werd geïnterviewd, een normaal openbaar leven opbouwde, op zijn "propiska"-adres woonde, ging werken en voor zijn werk doorheen de republiek reisde, noch aan de vaststelling dat hij na de dood van zijn broer niet ondervraagd werd (zie het verhoorverslag, p. 4, 7, 16).

In zijn verzoekschrift hekelt verzoeker "dat motieven van bloedwraak worden niet besproken in de bestreden beslissing", terwijl "deze bedreiging zeer belangrijk (is) aangezien verzoeker kan vermoord worden door familielieden van de caféhouder" (sic).

De Raad hecht geen geloof aan dit asielmotief, gezien:

(i) verzoeker niet kon aangeven wanneer in 2012 zijn neef hem in de gevangenis beschuldigd had van de moord op de zoon van de caféhouder en hij zich hierover kennelijk niet heeft geïnformeerd (zie het verhoorverslag, p. 17);

(ii) verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard dat hij van T.Y. vernam dat er een man naar Polen was gestuurd om hem te vermoorden (zie vragenlijst DVZ, vraag 3.5), terwijl hij op het Commissariaat-generaal beweerde dit van zijn zus te hebben gehoord (zie het verhoorverslag, p. 17) en verzoekers echtgenote dan weer verklaarde dat hij dit nieuws vernam van zijn moeder, "omdat we niemand anders contacteerden" (zie het verhoorverslag, p. 5).

De Raad is van mening dat van asielzoekers nochtans mag worden verwacht dat ze voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen afleggen en dat ze de feiten die de aanleiding vormen van hun vlucht, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van hun asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeven in iedere fase van het onderzoek.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt daarnaast dat er in Dagestan geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van de "COI Focus: Dagestan: Veiligheidssituatie" van 7 april 2014 stelt de Raad immers vast dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begreemd aantal gevallen

waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging de laatste jaren beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, quod non in casu.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes januari tweeduizend vijftien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE